

Η επικαιροποίηση των εορτών (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1VuU0uL>]

Στ) Αντί επιλόγου : Μια προσπάθεια επικαιροποίησης της εορτής.

Στην παρούσα μελέτη επιχειρήσαμε να αναδείξουμε συνοπτικά το ιστορικό, θεολογικό και ποιμαντικό πλαίσιο της εορτής της γεννήσεως του Χριστού. Μ' αυτήν τη στόχευση, η προσπάθεια μελέτης και ανάδειξης της ποιμαντικής διακονίας των Πατέρων με επίκεντρο την εορτή των Χριστουγέννων αποκτά όντως ξεχωριστό ενδιαφέρον για τον μελετητή : Από τή μία πλευρά, του δίδεται η ευκαιρία να αντιληφθεί τις πραγματικές διαστάσεις καί το πνευματικό περιεχόμενο της εορτής αυτής και μάλιστα, αναγόμενο σε μια υλιστική εποχή, που αρέσκει να υπερτονίζει μονοδιάστατα τον κοσμικό τρόπο εορτασμού της καί να της προσδίδει σχεδόν παγανιστικές διαστάσεις. Από την άλλη πλευρά, προσφέρεται επιπροσθέτως μια ακόμα δυνατότητα αποτίμησης της ποιμαντική δεξιοτεχνίας των Πατέρων της Εκκλησίας, ως αποτέλεσμα βέβαια, του φωτισμού τους απο τη χάρη του Θεού, προκειμένου να καταστούν δόκιμοι εργάτες του αμπελώνα του Χριστού.

Η γέννηση του Κυρίου δεν συνιστά ένα γεγονός το οποίο συντελέστηκε σε ένα σημείο του ιστορικού γίνεσθαι, το οποίο αποτελεί πλέον παρελθόν. Έχει διαχρονική διάσταση και σημασία, αφού κομίζει μια διαρκή κλήση του Χριστού στον άνθρωπο κάθε εποχής, τη κλήση μιας διαρκούς μεταμορφωτικής πορείας. Η δική μας πορσφορά στο Χριστό που γεννάται ξεκινά κατ' αρχήν, από την συνειδητοποίηση του γεγονότος αυτού καθ' εαυτού, το οποίο καλούμαστε όλοι μας να βιώσουμε. Η θεία συγκατάβαση σηματοδοτεί την ειρήνη στη γη, γιατί αποκαθιστά τη σωστή σχέση ανάμεσα στο θεό και τον άνθρωπο, απαλλάσσοντας το ανθρώπινο γένος από την πολλαπλή δουλειά στη φθορά, τον θάνατο και την αμαρτία, που παρεισέφρυνε στην ανθρώπινη φύση μετά το προπατορικό αμάρτημα. Ο σωτήρας γεννάται για να θυσιαστεί ως «πάσχων δούλος» του Θεού πάνω στον σταυρό, επί του οποίου πέθανε σαν άνθρωπος και ανέστη ως Θεός, νικώντας τον θάνατο. Θυσιάζεται για το δημιούργημα του, ορίζοντας τη θυσία και την αυτοπροσφορά ως ακρογονιαίο λίθο της αγάπης.

Φέρνει την πραγματική ειρήνη, η οποία άρχεται από την καταλλαγή του ανθρώπου με το Θεό και όχι μια ψευδεπίγραφη ειρήνη, που εκδηλώνεται ως αντικείμενο συμφεροντολογικών διακηρύξεων, που εξυπηρετούν ιδιοτελείς στόχους και σκοπούς. Η πρώτη, η οποία ξεκινά από την ειρήνη του ανθρώπου με το Θεό, είναι πραγματική και οι καρποί της αποκαλύπτονται και στην οριζόντια κοινωνικότητα του ανθρώπου, στις καθημερινές διαπροσωπικές του σχέσεις, στον ίδιο τον πολιτισμό του. Η δεύτερη, ακόμα και όταν επιτυγχάνεται, είναι κίβδηλη και

κάλπικη, γιατί δεν συναρτάται με την αγάπη του Θεού, ούτε αποβλέπει στην ανιδιοτελή συνύπαρξη με τον συνάνθρωπο.

Για όλους αυτούς τους λόγους καθίσταται πρόδηλο πως η εορτή των Χριστουγέννων συνιστά μια προτροπή για έκφραση χαράς, αγαλλίασης και πανηγύρεως : « Δεϋτε οὖν ἐορτάσωμεν, δεϋτε πανηγυρίσωμεν», καλεί ο ιερός Χρυσόστομος τους πιστούς, εξηγώντας πως μέσα σε μία ατμόσφαιρα ανέκφραστης χαράς και αγαλλίασης διέπεται και ο ίδιος από έντονη πανηγυρική διάθεση. Πρόκειται για μια πνευματική χαρά, την οποία προαναγγέλλει το σάλπισμα της σωτηρίας της ανθρωπότητας και του κάθε ανθρώπου ξεχωριστά : Του νέου, του μεσήλικα και του γέρου, του ανθρώπου που ανήκει στη λευκή, την μέλανα, την κίτρινη ή όποια φυλή, του πλούσιου και του φτωχού, του διαπρεπούς και του άσημου, του γηγενούς ή του μετανάστη. Πρόκειται για μια πανήγυρη με καθολική διάσταση, στην οποία όλοι μας προσκαλούμαστε.

Σ' αυτό το πανηγύρι όλοι μας καλούμαστε να προετοιμάσουμε την φάτνη της ψυχής μας, προκειμένου να μην απογοητεύσουμε τον Χριστό, που θα αναζητήσει και φέτος τη ζεστασιά της καρδιάς μας για να ξαναγεννηθεί μέσα μας. Καλούμαστε να θυσιάσουμε λίγο από την ιδιοτέλεια και τον εγωισμό μας προς όφελος του συνανθρώπου μας, γιατί «...τότε θα είναι σαν να το κάνουμε για Εκείνον [103] ». Καλούμαστε να αφουγκραστούμε τον πόνο του διπλανού μας, γιατί «...τότε θα είναι σαν να το κάνουμε για Εκείνον ». Καλούμαστε να αναστοχαστούμε και να αλλάξουμε επειγόντως πορεία. Να αφήσουμε την κατάκριση του άλλου και να ασκήσουμε την αυτοκριτική μας. Να ψάξουμε στις ταραγμένες μας ψυχές και να ξαναβρούμε τη χαμένη μας ανθρωπιά. Να μάθουμε πάλι, κατά το πρότυπο του Χριστού που σε λίγο γεννιέται, να αγαπούμε τον συνάνθρωπο, να αποθέσουμε το περήφανο « εγώ » μας, να ξανασυναντήσουμε το Θεό στα πρόσωπα των άλλων. Αυτή είναι η παράδοση της πίστεως μας, αυτός είναι ο πλούτος της πατερικής μας παρακαταθήκης μας, την οποία οφείλουμε να επικαιροποιήσουμε. Οι πολεμικές συγκρούσεις που φουντώνουν σε όλο το μήκος και πλάτος του πλανήτη, αποδεικνύουν ότι ο σύγχρονος άνθρωπος έχασε τον προσανατολισμό του και « τυφλώθηκε » από τα τεχνολογικά του επιτεύγματα. Απαιτείται άμεσα να ανακρούσει πρύμνα. Οι θεοφόροι Πατέρες μας δείχνουν το δρόμο. Το πεδίο της σύγχρονης κοινωνικής πραγματικότητας βρίθκει ευκαιριών.

Μόνο έτσι την ώρα που ο Κύριος « Θα ξαναγεννηθεί στα εξώφυλλα των εβδομαδιαίων περιοδικών και των εφημερίδων», την ώρα που « κορδέλες και ταινίες με κεφαλαία γράμματα, θα διαφημίσουν τα « καλά Χριστούγεννα », την ώρα « που εκατομμύρια κάρτες θα διαπλεύσουνε τα πέλαγα για να ευχηθούν τη γέννησή Του », την ώρα που « χορωδίες θα ψάλλουν κατανυκτικά τροπάρια και τα

ραδιόφωνα θα ματαδίδουν το άγια Νύχτα », όλοι εμείς δεν θα γίνουμε σαν εκείνους « που για μια ακόμα χρονιά, θα διασκεδάνουνε το βράδυ στα θέατρα, νυσταλέοι έπειτα, θα χωθούνε βιαστικοί στα κρεβάτια τους, χωρίς κανέναν να κοιτάξει στο σκοτεινό ουρανό μήπως και φάνηκε το αστέρι των Μάγων.....[104]»

[103] Μτ. κε΄,40.

[104] Μάϊνας Ε. «Τι θα πει Χριστούγεννα », http://ektonionias1.blogspot.gr/2010/12/blog-post_4020.html.